

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΕΙΣΒΟΛΗΣ(*)

Τοῦ κ. ΑΝΔΡΕΑ ΑΓΓΕΛΙΔΗ,
Βουλευτῆ τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος.

Ὁ τόπος μας μικρός, δυό βουνά, πεδιάδες καί θάλασσα στό κέντρο ἑνός κυκεῶνα ἰδεῶν καί λαῶν, πάλεψε μ' ἐπίβουλους γείτονες καί ὠκεανούς ἐπιδρομέων χιλιάδες χρόνια. Ταύτισε τό ὄνομά του μέ τήν ἱστορία καί τόν πολιτισμό, μέ τή μάχη γιά τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καί ἐλευθερία, ἐνῶ πάντοτε ἔδωσε μέ τίς πράξεις του προβάδισμα στό πνεῦμα καί ὄχι στή δύναμη τῆς ὕλης.

Κι ἄνθρωποί του, συνεχιστές μιᾶς λαμπρῆς ἱστορίας τριῶν χιλιάδων χρόνων, μέ τήν ὁμηρικὴ γλῶσσα ζωντανή στήν τοπολαλιά τους μέχρι καί σήμερα, ἀγωνιστές ἀκούραστοι γιά ἐλευθερία, μέ πίστη στό δίκαιο, χωρίς ἐνδοιασμούς καί ἀμφιταλαντεύσεις. Αὐτός ὁ ἀνώνυμος λαός δέχεται μ' ἐγκαρτέρηση τήν καταπίεση καί τή βαρβαρότητα. Σφίγγει τή γροθιά. Ὑπομένει. Ἀναπολεῖ καί ὀνειρεύεται, παρακολουθεῖ καί κρίνει, περιμένοντας νά κτυπή-

* Ἐλέχθη στίς 20 Ἰουλίου 2010, στόν ἰ. ναό Φανερωμένης Λευκωσίας, κατά τήν παράκληση γιά τήν ἀπελευθέρωση τῆς νήσου μας ἀπό τόν Τοῦρκο εἰσβολέα, ἐπιστροφή ὅλων τῶν προσφύγων στίς πατρογονικές τους ἐστίες καί διακρίβωση τῆς ζωῆς τῶν ἀγνοουμένων, καθῶς καί τό ἐπίσημο μνημόσυνο γιά ὅσους ἔπεσαν κατά τήν τουρκικὴ εἰσβολή, κατά τά ὁποῖα χοροστάτησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου καί στά ὁποῖα παρέστησαν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ἡ Προεδρεύουσα τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων, Πρόεδροι ἢ ἐκπρόσωποι Κομμάτων, ἐκπρόσωποι τῆς Ἑλληνικῆς Κυβέρνησης καί τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, Ὑπουργοί, Βουλευτές, ὁ Γεν. Εἰσαγγελέας καί ὁ Ἀρχηγός τῆς Ἐθνικῆς Φρουρᾶς καί τῆς Ἀστυνομίας.

σουν οί καμπάνες. Σκυταλοδρόμοι τήν ώρα τούτη τῶν ὁραμάτων καί θυσιῶν, πού δέν ἔχουμε δικαίωμα, «.... μά κι οὔτε πού βουλόμεστε νά ξεστρατίσουμε».

Λαοί πού δέν ἔχουν ἱστορική μνήμη χάνονται. Ἐμεῖς ἔχουμε μιά λαμπρή ἱστορία. Ὅ,τι εἴμαστε τό χρωστᾶμε σ' αὐτή τήν ἱστορία μας. Ὅ,τι μέλλουμε νά γίνουμε, θά στηριχτεῖ σ' αὐτή τήν ἱστορία. Κι ὄχι μονάχα σά δίδαγμα, σά γλῶσσα, σά θρησκεία, ἀλλά σά νάματα πού ἀρδεύουν τό εἶναι μας μέ μύριους τρόπους πού προσδιορίζουν τό μέλλον μας, αὐτό πού μπορούμε καί πρέπει νά γίνουμε.

Κι ὅμως ἐδῶ καί τριάντα ἔξι χρόνια ἀπό τόν τεφρό ἐκεῖνο Ἰούλη, πού τό σῶμα τῆς Κύπρου σημαδεύτηκε κατάστηθα μέ τίς χαρακιές τῆς προδοσίας τοῦ πραξικοπήματος καί τῆς συμφορᾶς ἀπό τήν εἰσβολή καί κατοχή, ζοῦμε ὅλοι τίς πιό κρίσιμες στιγμές τῆς ἱστορίας μας, γιατί διακυβεύεται, μέ αὐξημένη τόν τελευταῖο καιρό τήν ἐχθρότητα ἀπό τόν περιβάλλοντα χῶρο, ἡ ἐθνική μας ἐπιβίωση στόν μικρό τοῦτο τόπο μας.

Ἄν στούς καιρούς τῆς κάμψης καί ἔκπτωσης δέν ἐπικρατήσῃ ἡ ἀποκαρδίωση, ἡ ἔσχατη ἀπογοήτευση καί κατάρρευση, τότε εἶναι δυνατό ἡ ἀγάπη γιά τήν ἐλευθερία, ἡ πίστη γιά τή δημοκρατία καί ἡ διεκδίκηση σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ν' ἀποβεῖ δημιουργική δύναμη, πού νά ὀδηγήσῃ τό λαό, μά κύρια τήν πολιτική ἡγεσία τοῦ τόπου, σέ ἀνώτερη μορφή αὐτοσυνειδησίας, σέ βαθύ προβληματισμό γιά τή μοῖρα καί τούς προσανατολισμούς του καί σέ στρατηγική ἀγῶνα πού θά ἐπιτρέψῃ τή θεώρηση τοῦ μέλλοντος μέ ἐλπίδα.

Ἀρκεῖ τέτοιες ὥρες ὅλοι οἱ πολιτικοί ἡγέτες, στήν ἴδια τήν Ἑλλάδα καί ἐδῶ στήν Κυπριακή Δημοκρατία, νά συναγάγουν τά ὀρθά συμπεράσματα περί τά αἰτήματα τῶν καιρῶν, νά δοῦν μέ βλέμμα ὀξυδερκές τό μέλλον, νά λειτουργήσουν συλλογικά καί μέ σύμπνοια, ὥστε νά δονήσουν τούς μουδιασμένους ἀρμούς τῆς ἱστορίας καί νά ἐμφυσήσουν στήν καρδιά τοῦ λαοῦ νέα πνοή αὐτοπεποίθησης.

“Όσοι ἀντιστάθηκαν, όσοι ἀγωνίστηκαν καί όσοι χάθηκαν, δικαιωματικά μᾶς κρίνουν καί σήμερα πού ζοῦμε σέ συνθήκες πού συνιστοῦν μιά φοβερή βαθύκολλη τραγικότητα. Δέν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ἱστορία λειτουργεῖ ὡς πυξίδα καί φάρος γιά τούς ἀγῶνες τῶν λαῶν. Γι’ αὐτό κάθε τέτοια τραγική ἐπέτειος πρέπει νά ἀκονίζει τή μνήμη, νά σμιλεύει τή συνείδηση μέσα στή φωτιά τῆς ἱστορικής γνώσης καί τῆς πολιτικῆς ἀνάλυσης, νά ἐντοπίζει τά αἷτια καί αἰτιατά γιά τήν πορεία πού ἀκολούθησε ἡ ἱστορία, τό βαθμό εὐθύνης τῆς δικῆς μας συμμετοχῆς, ἀναλύοντας ὀρθά τούς λόγους γιά τήν πορεία τῶν γεγονότων τότε τό 1974 καί ἔκτοτε.

Καιρός μνήμης καί πρόσθετης εὐθύνης γιά ὅλους, νά ὑψώσουμε τήν ταπείνωση σέ ἀγωνιστικότητα, νά κατασιγάσουμε τά προσωπικά καί μικροκομματικά πάθη καί νά συναιρέσουμε τό ἐγώ σέ ἐμεῖς.

Οἱ κοινότητες ἀναφορές γιά τήν προδοσία, τήν τραγωδία καί τόν ὀλεθρο πού ἐπισώρευσε ἡ τουρκική εἰσβολή, κατοχή καί ἐποικισμός, ὅταν δέν συνοδεύονται ἀπό βαθύ προβληματισμό, ὀρθή ἀντληση συμπερασμάτων καί καθιέρωση μιᾶς κοινῆς στρατηγικῆς, ἀντί νά ἀποτελοῦν πυξίδα γιά νέα, ὀρθότερη πορεία, συντελοῦν στήν ὑπνωση συνειδήσεων, στήν ἀδρανοποίηση καί σέ πορεία ἐπανάληψης λαθῶν καί κατολισθήσεων.

Παράλληλα ἡ καταδίκη τοῦ δίδυμου ἐγκλήματος σέ βάρος τοῦ τόπου καί τοῦ λαοῦ μας, πέραν ἀπό καθῆκον, πρέπει νά συντελεῖ στή διαπίστωση καί νά ἀποκαλύπτει πλήρως σ’ ὅλους ἐμᾶς, τά ἀπό μακροῦ σέ ἐφαρμογή ὑποχθόνια σχέδια τῆς Τουρκίας καί ὅσων τότε καί σήμερα τή στηρίζουν πού ἀποβλέπουν στήν κατάργηση τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας. Ταυτόχρονα νά συντελεῖ στήν ὑπογράμμιση τῆς ἀνάγκης, ὥστε ἡ ἱστορική μνήμη τοῦ λαοῦ μας νά συνεχίσει νά διατηρεῖται ζωντανή, γιά τήν ἀποφυγή παρόμοιων λαθῶν. Εἶναι κύρια μιά ὑπόμνηση δέσμευσης γιά τή συνέχιση ἀμετακίνητα, ἀποφασιστικά καί καθημερινά τοῦ ἀγῶνα μέχρι τήν τελική δικαίωση τοῦ λαοῦ μας.

”Άλλωστε είναι ό καταυλισμός πού στέκει δίπλα μας, είναι τά τουρκοπατημένα χωριά καί άκρογιάλια μας, τά σπίτια, τά αγάλματα καί οί έκκλησίες μας εκείθεν τής γραμμής τής ντροπής, πού περιμένουν. Κι είναι ή αίμάσσουσα πληγή αύτών πού είναι έλεύθεροι έγκλωβισμένοι.

Πρόσθετα είναι ξεκάθαρη ή έπιθυμία του θύματος, νά έπιτύχει λύση πού νά διασφαλίζει όλα καί όσα δικαιώματα μās παρέχει ή ιδιότητα του κράτους-μέλους τής Εύρωπαϊκής Ένωσης, για ένα ισότιμο εύρωπαϊκό μέλλον για όλους τούς νόμιμους πολίτες τής Κυπριακής Δημοκρατίας, όπως τό έχουν, ως αναφαίρετο δικαίωμα, όλοι οί άλλοι πολίτες τής Ε.Ε. Έπιδίωξη πού άποτελεί συνταγματικό, ήθικό καί πραγματικό καθήκον πού βαρύνει τόν καθένα μας.

Είναι πολλοί πού διερωτώνται γιατί οί προσπάθειες για λύση του Κυπριακού προβλήματος δέν απέδωσαν, στά τόσα χρόνια τής τουρκικής εισβολής-κατοχής, διαίρεσης καί παράνομου έποικισμού. Έμεις δέν πρέπει νά διερωτώμεθα, γιατί αύτό πού έγινε τό 1974 έγινε, γιατί κάποιοι ήθελαν καί θέλουν νά έδραιωθεί. Καί άφού έδραιωθεί, υπάρχουν πρόσθετα σέ βάρος τής Κύπρου σχέδια καταστροφής.

Ό κίνδυνος ήταν καί είναι συγκεκριμένος, όπως καί ή επιθετικότητα καί ή αδιαλλαξία των τουρκικών μεθοδεύσεων καί τής έπεκτατικής βουλίας τής Τουρκίας, κατά του τόπου καί του λαού. Καί όμως τήν αφήσαμε στό άπυρόβλητο, έλπίζοντας νά επιδείξει πολιτική διάθεση για λύση. Όπότε καί τό βασανιστικό έρώτημα, γιατί αναμένουμε, ότι ή Τουρκία θά συμβάλει σέ λύση, πού ή ίδια δέν έπιθυμεί;

Μιά πορεία, λοιπόν, άδιέξοδη, πού ουσιαστικά άποτελεί ένα άκροζύγισμα, για 36 χρόνια, πού θά έπρεπε νά μās είχε διδάξει, άκόμη καί από τά δικά μας - καί όχι λίγα-λάθη, ότι πρέπει νά υπερβούμε τήν χαοτικότητα των κινήτρων των ξένων φίλων καί μή, μέ τό νά στραφούμε σέ μία πορεία λύσης κατά τίς άρχές καί αξίες του διεθνούς καί πιό ειδικά του εύρωπαϊκού δικαίου. Άς

παύσουμε νά θεωροῦμε μοιρολατρικά καί νά διακηρύσσουμε ἐν πολλοῖς ἐθελότυφλα, ὅτι ἡ Τουρκία θά συμβάλει, δῆθεν, σέ λύση δίκαιη, ἀντίθετα στήν προφανή δική της διπλωματική στρατηγική.

Ἐμεῖς, ὡς πολιτική ἡγεσία μείναμε προσκολλημένοι στή δέσμευση περί τόν ἱστορικό συμβιβασμό, τῆς συμφωνίας τοῦ 1977. Μιά συμφωνία, ὅπως καί ὅσες ἀκολούθησαν, πού δέν τήρησε ποτέ, οὔτε ἡ Τουρκία, οὔτε τό παράνομο καθεστώς πού διαμόρφωσε καί ἐπέβαλε μέ τήν παράνομη συμμετοχή τῶν ἐποίκων ἡ ἴδια, στήν τουρκοπατημένη γῆ μας. Οἱ συνθήκες τότε ἦσαν ἐντελῶς διαφορετικές ἀπό ὅτι τό 2004 πού ἡ Κυπριακή Δημοκρατία κατέστη ἰσότιμο καί πλήρες μέλος τῆς Ε.Ε. Οὔτε εἶχε τότε τό Κράτος μας ὑπέρ του πρός ἀξιοποίηση τῆ συντριπτική γιά τό κράτος τῆς Τουρκίας ἀπόφαση τοῦ ΕΔΑΔ στήν 4η Διακρατική Προσφυγή, μέ τήν ὁποία βρέθηκε ἡ Τουρκία ἔνοχη γιά σωρεία παραβιάσεων ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἐγκλήματα συνεχῆ, γιά τά ὁποῖα οὐδέποτε μέχρι πρόσφατα ἡ Τουρκία παραδέχθηκε τήν εὐθύνη της. Ἀλλά καί τώρα πού ὑπῆρξε ἀνάληψη εὐθύνης στό ΕΔΑΔ ἀπό τήν Τουρκία καί πάλιν, δέν τήν ἀξιοποιήσαμε ἀρκούντως πρός γνώση τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης, πού κατακλύζεται ἀπό τήν ψευδολογία τῆς τουρκικῆς προπαγάνδας.

Εἶναι αὐτή ἡ ἄνευ ὅρων καί ἐνστάσεων συνέχιση τῆς αὐτοδέσμευσής μας σ' αὐτόν τόν τότε ἱστορικό συμβιβασμό, πού συνετέλεσε καί συντελεῖ ὥστε ἡ Τουρκία νά ἐκμεταλλεύεται τή διαχρονική μας καλή θέληση καί συνέπεια, προσεγγίζοντάς τη μάλιστα, μέ τή βεβαιότητα ὅτι θά προκύψει τό σοβαρό ἐνδεχόμενο, ὅτι θά ὑπάρξει τελικά ἕνα κρατικό μόρφωμα κατά τίς ἐπιθυμίες της. Ἐνα τέτοιο μόρφωμα, ἐάν δημιουργηθεῖ ὑπό τήν ἀσάφεια τοῦ ὅρου τῆς ἐπιδίωξης «ἐπανένωσης» τοῦ νησιοῦ, κάθε ἄλλο παρά θά σημαίνει τήν καθαρή ἀπαίτηση γιά ἀπελευθέρωση καί πλήρη ἐφαρμογή τοῦ κοινοτικοῦ κεκτημένου. Θά εἶναι ἕνα νέο κρατικό μόρφωμα μέ ἀβέβαιο μέλλον καί μέ μόνη βεβαιότητα τήν ἐξαφάνιση τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας.

Είναι καταθλιπτικό νά διαπραγματεύεται μιά χώρα, μέλος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσης, ἡ Κυπριακὴ Δημοκρατία, λύση μέ προ-διαγραφές ὅμως ἀνελεύθερες καί ἀντιδημοκρατικές, γιατί αὐτό ἐπιδιώκει νά ἐπιβάλει ἡ Τουρκία. Συμμετέχουμε δηλαδή στήν αὐτοκατάργηση τοῦ πιό πολύτιμου κεκτημένου μας, πού εἶναι ἡ ἀναγνώριση διεθνῶς τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας. Οὐσιαστικά τοῦτο σήμερα τείνει νά προσμετρήσει ὡς παραδοχή ἀδυναμίας ἢ ἡττοπάθειας καί στοιχεῖο ἐκμηδενισμοῦ τῆς σημασίας τῆς στρατιωτικῆς «κατοχῆς», μέ τήν ὅση ἐξ αὐτῆς προκύπτουσα καί συνεχιζόμενη ἀπειλή.

Τώρα, ἐμεῖς οἱ ἴδιοι κινδυνεύουμε νά διολισθήσουμε στό μέγιστο τῶν λαθῶν πού εἶναι ἡ διχόνοια. Οἱ μονόλογοι ἐπὶ τῶν ἀπόψεων πού παραδοσιακά ὑπάρχουν, ἀναπτύσσονται καί ὑποβάλλονται στό Ἐθνικὸ Συμβούλιο ἀπό πλευρᾶς τῶν πολιτικῶν κομμάτων, ἀπλῶς ἐπιβεβαιώνουν ἓνα ἀτέρμονα «ἐσωτερικὸ διάλογο» διαφωνιῶν, τῆς Ἑλληνοκυπριακῆς πολιτικῆς σκέψης, χωρὶς νά προβάλλονται μέ τόν τρόπο αὐτό νέες ἰδέες καί νέες ἀναζητήσεις γιὰ νά ξεπεραστεῖ ἡ ἀδιέξοδος πορεία. Οἱ κομματικές στό Ἐθνικὸ Συμβούλιο «συσκέψεις» καταδείχνουν τό μέγεθος τῆς ἀμηχανίας γιὰ κοινές πρωτοβουλίες καί δράση αὐτοῦ τούτου τοῦ Κυπριακοῦ Κράτους, ἔναντι τοῦ Κράτους πού ἔχει τήν εὐθύνη, γιὰ τίς ὅσες παραβιάσεις τοῦ διεθνοῦς δικαίου ἐπισυμβαίνουν στήν κατεχόμενη εὐρωπαϊκὴ γῆ.

Ὡς πολιτικὴ ἡγεσία ὑποσχεθήκαμε ἐπιστροφή. Ὑποσχεθήκαμε ἄρση τῆς παράνομης παρουσίας τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων. Ὑποσχεθήκαμε ἀποκατάσταση καί διαφύλαξη ὅλων τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν καί δικαιωμάτων. Καταδικάσαμε τόν παράνομο ἐποικισμό πού εἶναι διεθνὲς ἔγκλημα καί τὴ ληστρικὴ ἐκμετάλλευση τοῦ κατεχόμενου ἐδάφους τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, ὅπου ὁ κατακτητὴς ἐπέφερε μεθοδευμένα δημογραφικὴ ἀλλοίωση καί καταστροφή τῆς πολιτιστικῆς καί θρησκευτικῆς κληρονομιάς, παρεμποδίζοντας ἠθελημένα τό δικαίωμα ἐπιστροφῆς, ἐγκατάστασης καί ἐλεύθερης διακίνησης.

Τί πετύχαμε, όμως, στην πράξη;

Σέ τί όφείλεται αυτή ή πανθομολογούμενη σημερινή δυσχερέστατη φάση τοῦ Κυπριακοῦ;

Δέν μπορεί νά εἶναι ό λόγος αὐτῆς τῆς τραγικότητας μόνο ή διπλωματική δεινότητα ἢ ή στρατιωτική ὑπεροχή τῆς Τουρκίας ἢ ή ἐνίσχυσή της ἀπό τούς δικούς της συμμάχους.

Ἐμεῖς πρέπει μ' ἀφορμή τήν ἀλαζονικά ἀμετακίνητη στάση καί μεθοδευμένη ἀπό χρόνια βουλιμία, νά ἀφήσουμε τίς ἀχρείαστες ἐσωτερικές ἔριδες καί νά σταματήσουμε στόν πυρῆνα τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, γιά νά ἰχνηλατήσουμε τήν ἀξία καί τό νόημα τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τῆς δημοκρατίας καί τῶν ἀρχῶν τῆς εἰρηνικῆς συμβίωσης κρατῶν καί λαῶν.

Οἱ φιλοφρονήσεις, οἱ ἐπιφανειακές ὑποσχέσεις καί τά χαμόγελα τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ε.Ε. δέν πρέπει νά ἀπονευρώνουν τή διεκδίκησή μας, δέν ἀρκοῦν καί οὔτε ἀποτελοῦν δείγματα ἐκπλήρωσης τῆς ὑποχρέωσης τῆς Ε.Ε., ἀλλά καί κάθε κράτους μέλους, γιά προσφορά ἀλληλεγγύης πρὸς ἄλλο κράτος-μέλος, ὅπως ἐν προκειμένῳ τήν Κυπριακή Δημοκρατία, πού ἀντιμετωπίζει ἔξωθεν ἐπιδρομή μέ στρατιωτική κατοχή τοῦ ἐδάφους της, πού εἶναι ταυτόχρονα καί ἔδαφος τῆς Ε.Ε. Καί δέν εἶναι μόνο ή ἔλλειψη ἐνεργοῦ ἀλληλεγγύης. Συντρέχει καί ἀδράνεια ἕως ἀδιαφορία ἢ ἀνοχή ἔναντι τῆς Τουρκίας πού συνεχίζει ἔτσι τόν παράνομο σφετερισμό τοῦ ἐδάφους τῆς κατεχόμενης περιοχῆς, ἐπιβάλλοντας ξακαθάρισμα καί ρατσιστικό διαχωρισμό, πρόσθετα πρὸς τόν μεθοδευμένο παράνομο ἐποικισμό, παρὰ τό ὅτι ή ὑπό κατοχή γῆ εἶναι τό ἀνατολικότερο σημεῖο τοῦ ἐδάφους τῆς ἴδιας τῆς Ε.Ε.

Ἡ ἱστορία, λοιπόν, μετρᾷ τό δικό μας ἀνάστημα, τίς δικές μας ἀντοχές καί τά δικά μας ὁράματα γιά τή Δημοκρατία καί τήν Ἐλευθερία, τό περί δικαίου αἶσθημα καί τήν ἀξιοπρέπεια.

Στόν ἀγῶνα αὐτό πού ὀφείλουμε νά διεξάγουμε ὅλοι, ή ἔλευθερία, ή δημοκρατία, ή ἀπαλλαγή ἀπό τή στρατιωτική κατοχή,

τό «Δέν Ξεχνῶ», τά ἀνθρώπινα δικαιώματα καί τό δίκαιο εἶναι ἔννοιες ξεκάθαρες, τίς ὁποῖες σέβεται ἀπόλυτα, ἀλλά καί τίς ἀπαιτεῖ ὁ κυπριακός λαός γιά τό δικό του μέλλον ὡς προϋποθέσεις γιά μιᾶ λύση πού θά μπορεῖ νά ἐπιβιώσει, λειτουργικά, στό χρόνο.

Ἄλλωστε τό μεγαλύτερο ἠθικό κατόρθωμα τῆς νεότερης ἱστορίας μας, τό Δημοψήφισμα τῆς 24.4.2004, δικαιωματικά μᾶς κρίνει, γιατί εἶναι ἐπίτευγμα τῆς δικῆς μας γενιᾶς ἀνθρώπων, πού πολλοί ἀπ' αὐτούς ζοῦν καί δροῦν ἀνάμεσά μας καί ἔχουν μέσα τους βαθύ τό αἶσθημα τῆς δικαιοσύνης. Γι' αὐτούς ἡ λεγόμενη δύναμη τοῦ ἰσχυροῦ δέν εἶναι ποτέ ἰσχυροτέρα ἀπό τή δύναμη τοῦ δικαίου. Ἡ ἀδικία δέν τούς ἦταν ἀνεκτή. Εἶχαν καί ἔχουν βέβαια ἐπίγνωση τῶν δυσκολιῶν καί δυνατοτήτων μας, γι' αὐτό καί δικαίως μᾶς παρακολουθοῦν καί μᾶς κρίνουν, ὡς ποιό βαθμό ὑλοποιοῦμε τήν καθαρή αὐτή ἐντολή. Γνωρίζουν καλά πῶς ἕνας κακός συμβιβασμός δέν θά θεραπεύσει τή δυστυχία πού ἔφερε ἡ ἀδικία.

Χρυστοῦμε στήν ἱστορία τοῦ τόπου, στούς ἀγῶνες τῶν γενιῶν πού πέρασαν, στίς μνημες, στίς θυσίες καί στό δίκαιο. Τήν ἄδικη λύση καί τήν ὅποια πορεία πρὸς τήν καταστροφή, πού ἀνιχνεύεται καί καθίσταται ὀρατή διά τῶν ὑποχωρήσεών μας, δέν τήν ἀντέχει ἡ ἀξιοπρέπειά μας. Τό ἀτιμώρητο ἔγκλημα τῆς Τουρκίας δέν θά ἐπιτρέψουμε ποτέ νά ὀδηγήσει στήν ἀποενοχοποίησή της.

Τιμή, δόξα καί μνήμη ἱερή σ' αὐτούς πού ὄρθωσαν τό ἀνάστημα καί ὑπερασπίστηκαν τήν Κυπριακή Δημοκρατία καί τήν ἐλευθερία. Ἐνδοξο παρελθόν πού δέν ἐγκαταλείπουμε, γιατί ἀποφασίσαμε νά ζήσουμε ἐλεύθεροι.

Ἡ ὀφειλή μας γιά τόν τόπο καί τούς ἀνθρώπους του βαριά, καί τό καθῆκον ἐνότητος ἔναντι τῆς ἱστορίας μας καί ἔναντι τῶν ἀπερχομένων γενεῶν μέγιστο, αὐτό ἐπιβάλλει ἡ σωτηρία τῆς πατρίδας, ἡ ἐλευθερία, ἡ δημοκρατία καί τά δικαιώματα τοῦ καθενός μας ἔναντι τοῦ Τούρκου εἰσβολέα.

Ἄς εἶναι, λοιπόν, σέ γνώση ὅλων, Ο.Η.Ε. καί Ε.Ε., φίλων καί

λιγότερο φίλων, ὅτι θά εἴμαστε ἐδῶ παρόντες, συνεχιστές τῆς ἴδιας, ἀταλάντευτης πορείας ἀγῶνα καί διεκδίκησης τοῦ δικαίου γιά μιὰ Κύπρο, πού θά λειτουργεῖ ὡς Κράτος τῆς Ε.Ε. μέ δίκαιη καί βιώσιμη λύση, χωρίς ξένους στρατούς, ἐγγυήσεις, ἐπεμβατικά δικαιώματα καί ἐκπτώσεις στό θέμα τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί στό εὐρωπαϊκό κεκτημένο.
